

[Asger Jensen.]

Derimod ser det ud til, at man har ført forhandlinger uden for tinget, og det har jo ikke været svært at komme til det foreliggende resultat, når man blot har haft den indstilling, at staten kunne betale noget mere.

Vi havde netop givet udtryk for, at vi fandt, det var en sund tanke, at kasserne selv kunne forhøje satserne uden at få refusion. Når de selv viste vilje til at betale, kunne man se, at der virkelig var behov til stede. Det er klart, at på den linje havde det været muligt at forhandle med oppositionspartierne. Man førte som sagt ikke sådanne forhandlinger i udvalget, men i stedet stillede man pludselig ændringsforslag af den modsatte karakter, ændringsforslag, hvorved man helt strøg den bestemmelse, at kasserne selv kunne forhøje dagpengesatserne med indtil 12½ pct. uden refusion. I stedet forhøjede man dagpengesatsen fra 16 til 17 kr. med sædvanlig refusion. Dermed var der klart givet udtryk for, at regeringen og regeringspartierne ikke ønskede forhandling med oppositionen.

Det er, som om man har halet lidt i land enkelte steder i ændringsforslagene, f. eks. i ændringsforslag nr. 2. I lovforslaget var refusionen af kassernes ydelser til de såkaldte sociale ydelser fastsat til mindst 85 pct., medens statens andel nu foreslås nedsat til 80 pct. Man må åbenbart have ment, at nu var man dog gået for vidt.

Vi kan ikke være tilfreds med ændringsforslag nr. 9, hvor reglen om firefemtedelsenholdsvis totredjedelsgrænsen klargøres, således at det nu ikke mere er den enkelte faggruppes, men det enkelte medlems indtægt, der skal tages hensyn til.

Huslejhjælpen, der i lovforslaget var sat op til 125 kr. pr. måned, foreslås nu sat op til 150 kr. Det er jo betydelige stigninger, hvis nødvendighed der ikke er ydet nogen dokumentation for i udvalget.

En anden ting, vi har drøftet i udvalget, var den henvendelse fra Arbejdsgiverforeningen, hvori det siges, at nu, da Arbejdsgiverforeningens penge ikke længere indgår i en særlig fond, men anvendes til dækning af understøttelse, syntes man, det var rigtigt, at Arbejdsgiverforeningen fik en repræsentant i den del af arbejdsnævnet,

der har med arbejdsløshedskasserne at gøre. Ministeren svarede forholdsvis velvilligt, at han kunne tænke sig, at spørgsmålet blev taget op ved lejlighed. Vi bad i udvalget om, at det måtte skrives i betænkningen, at man var enig om, at spørgsmålet burde tages op, men end ikke denne håndsrækning fik vi. Jeg vil bede ministeren om at gentage her, at det er rimeligt at tage spørgsmålet op, så snart lejlighed dertil gives. Begrundelsen for Arbejdsgiverforeningens ønske er jo ikke alene den, at pengene nu ikke indgår i en særlig fond, men også, at arbejdsgivernes bidrag foreslås sat op fra 38 til 45 kr. pr. arbejder. Arbejdsgiverforeningen har hævdet, at den forhøjelse fra 15 til 38 kr., der fandt sted i 1957, i hvert fald fuldt ud dækker prisstigningen indtil i dag. Man har ikke i udvalget leveret nogen dokumentation for at dette ikke var rigtigt, men man har fastholdt de 45 kr. pr. arbejder. Også dette skulle give en begrundelse for, at Arbejdsgiverforeningen får indseende med, hvorledes disse penge administreres.

Vi kan, som naturligt er, heller ikke efter disse ændringsforslag, som i det væsentlige betyder fordyrelser, medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Lovforslaget om de kommunale beskæftigelsesudvalg kan vi stemme for; det er en rimelig og fornuftig ændring, der foreslås. Det lovforslag om langvarigt arbejdsløse, som er fremsat af det ærede medlem hr. Alfred Jensen m. fl., har jeg ingen bemærkninger at gøre om; vi kan ikke medvirke til dets gennemførelse.

Aage Fogh: Til indledning vil jeg gøre den bemærkning, at de lovforslag, vi her behandler, ikke alene har interesse for arbejderne her i landet, ikke alene har interesse for de ledige arbejdere, men i allerhøjeste grad har interesse for hele samfundet, idet vor hovedinteresse må være at skaffe arbejde til så mange som overhovedet muligt og derefter en rimelig understøttelse til dem, der uden egen skyld går ledige. Det må også være en hovedinteresse fra alle sider, at vi gør, hvad vi kan for at kontrollere, at den rimelige understøttelse, der gives, ikke misbruges. Ud fra disse grundsynspunkter har vi inden for det radikale venstre taget vor stilling til de foreliggende lovforslag.